

Aan mijne dierbare moeder den 28st December 1855 door J.J. Cremer

Er bloeijen op de velden,
Geen bloemen meer vol pracht,
Er zingen in de boomen,
Geen vogels lief en zacht;
Maar kort zijn thans de dagen,
De nachten, koud en lang,
Natuur rust van haar arbeid,
Geen kleur, geen bloem, geen zang.

-

En toch, naar buiten starend
Op 't perk, waar 't roosje praalt
Als lente, of zomer zonne
Zoo lief en koestrend straalt,
Ontwaar ik in den groenrand,
Een donker violet
't is voorjaars eerste bloempje
Die 't klokjen openzet.

-

Zij waagt het om te aanschouwen
Wat zelde' een bloempje ziet,
Zij schouwt een droeve winter
En hoort in 't woud geen lied;
Zij praalt er, en haar leven
Is ligt van korten duur.
Want straks nijpt weer de koude,
Reeds brult de Noorwind guur.

-

Maar wijl zij in den groenrand,
Stoutmoedig 't hoofdje beurt,

Beseft zij 't allerminste,
Hoe schoon haar 't blosjen kleurt,
En dubbel treft die schoonheid,
Zoo als zij eenzaam staat;
Wijl dorheid om haar zetelt
Waar ze ook haar blikken slaat.

-

Zij lacht en lonkt hém tegen,
Den blik, die haar ontdekt.
Terwijl die aanblik zelve
Der ziele, vreugde wekt;
Ja 't eenzaam bloempje in koude,
Verrukt en boeit veel meer,
Dan duizend schoon're zusters
in 't zoele zomerweêr.

=

Er klonken in deez woning,
Al sints geruimen tijd,
Geen toonen vol verrukking,
Geen lied der vreug gewijd;
De blijdschap moest verstommen,
Voor zorgen veel in tal,¹
En nog ligt in 't verborgen,
Wat verder komen zal.

-

Maar, tusschen zorg en angsten,
Prijkt toch, met zachten gloed,
Een bloempje dat de dorheid
Een wijl vergeten doet;

¹ Onduidelijk is wat hiermee bedoeld wordt. Er waren in 1855 geen overlijdens in het gezin.

Dat bloempje mij zoo welkom
Is 't dierbaar, moederfeest,
De dag, die ons doet juichen:
God is ons goed geweest!

-

Ja, lieve, dierbre moeder,
Gij laakt den vreugdtoon niet,
Die mij deez dag doet groeten
En lokt een kunstloos lied.
Gij gunt ons wis 't aanschouwen,
Het bloempje in winterkou,
En hoort mij gaarne zingen
Vol dank, van Godes trouw!

-

Ja, Hij! Wat ook mogt dreigen
Hij is U trouw geweest,
Zijn liefde schonk u krachten,
Waar angsten kwelden 't meest,
Hij heeft u weer behouden.
En gunt ons dezen dag,
Die dag is, als het bloempje
Dat ik aan 't bloembed zag.

-

Genieten wij haar dubbel
Zij 't dor of droef rondom,
Haar schoonheid wekt verrukking
Dat dan geen vreugd verstom'
En Zou ik meer nog zeggen, (*)
En wenschen als weleer?
Neen 'k wil een kus u geven,
Eén kus zegt eind'loos meér.

=

(*) Hoewel Cremer naar iets lijkt te verwijzen, is er in het handschrift niets daarvan te vinden.

Aan mijne dierbare
Moeder

den 28^{de} December

1855

Er bloeijen op de velden,
Geen bloemen meer vol pracht,
Er zingen in de boomen,
Geen vogels lief en zacht;
Maar kort zijn thans de dagen,
De nachten, koud en lang,
Natuur rust van haar arbeid,
Geen kleur, geen bloem, geen zang.

En loof, naar buiten starend
Op 't perk, waar 't voorjaar praelt
Als lente, of zomerzonne
Zoo lief en kaestrend straelt,
Ontwaar ik in den groenrand,
Een donker violet
't Is voorjaars eerste bloempje
Die 't klokjen openzet.

Zij waagt het om te aanschouwen,
Wat zelden een bloempje ziet,
Zij schouwt een draeve winter
En hoort in 't woud geen lied;
Zij praalt er, en haar leven
Is ligt van korten duur,
Want straks rijpt meer de koude,
Reeds brult de Noordwind guur.

Maar wijl zij in den groenrand,
Stoutmoedig 't hoofdje beurt,
Beseft zij 't allerminste,
Hoe schoon haar 't bloesjen kleurt,
En dubbel treft die schoonheid,
Zoo als zij eenzaam staat;
Wijl dorheid om haar zetelt
Waar ze ook haar bliktjes slaat.

Zij lacht en lonkt hem tegen,
Den blik, die haar ontdekt,
Terwijl die aanblik zelve
Der siele, vreugde wekt;

Ja, 't eenzaam bloempje in 't koude,
Verrikt en boeit veel meer,
Dan duizend schoone zusters
In 't zachte Zomermee.

Er blonken in dees woning,
Al sinds geruimen tijd,
Geen toonen vol verrukking,
Geen lied der vreug gewijde;
De blijdschap moest verstommen,
Voor zorgen veel in tal,
En nog ligt in 't verborgen,
Wat verder komen zal.

Maar, tusfchen zorg en angst en
Prijkt Loeb, met zachten gloed,
Een bloempje dat de dorheid
Een wijl vergeten doet;
Dat bloempje mij zoo welkom,
Is: 't diefbaar i. Hoederfeest,
De dag, die ons doet juichen:
God is ons goed gemeest!

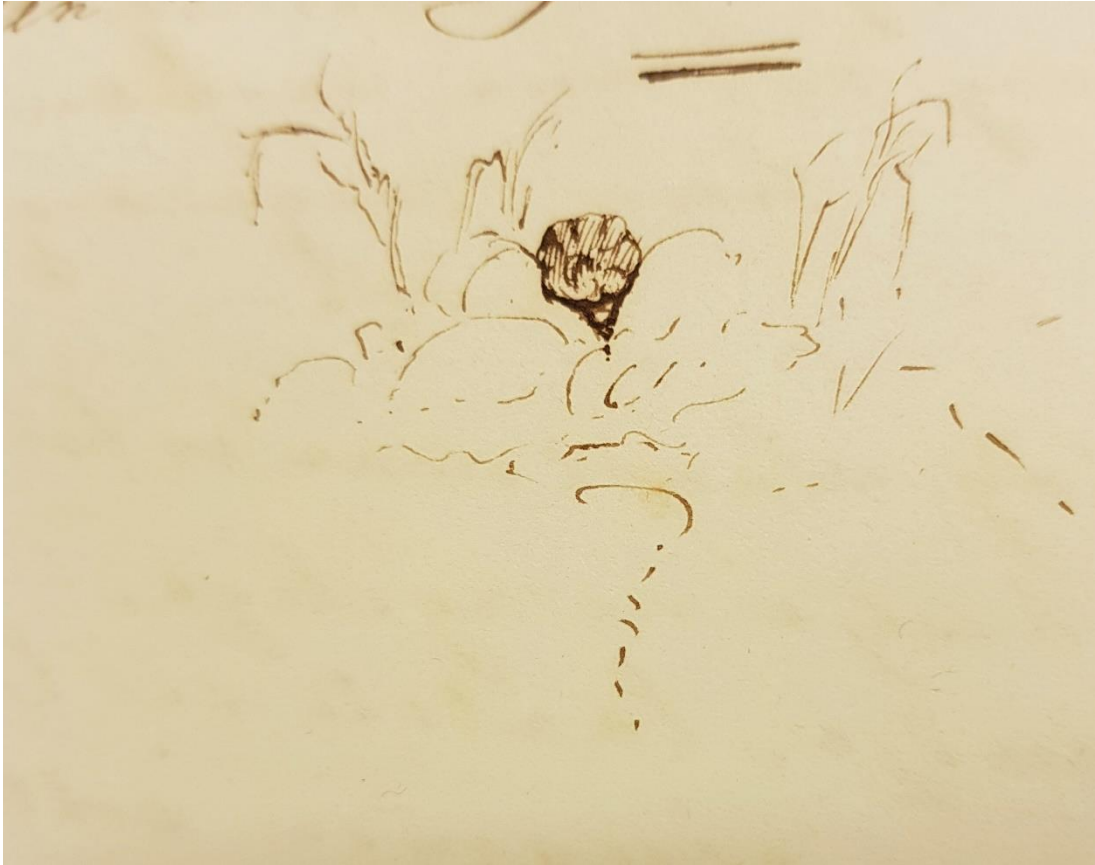
Ja, lieve, dierbare Maeder,
Gij laakt den vreugdtoon niet,
Die mij deer dag doet groeten.
En lokt een kunstloos lied.
Gij gunt ons wis 't aanschouwen,
Het bloempje in Winterkou.
En hoort mij gaarne zingen,
Vol dank, van Godestrouw!

Ja Hij! wat ook mocht dreigen
Hij is u trouw geweest,
Zijn liefde schonk u krachten,
Waar angsten knelden 't meest,
Hij heeft u meer behouden.
En gunt ons desen dag,
Die dag is, als het bloempje,
Dat ik aan 't bloembed zag.

Genieten mij haar dubbel
Zij 't dor of droef rondom,
Haar schoonheid mekt verrukking
Dat dan geen vreugd verstemt.

En zou ik meer nog zeggen, #
En menschen als melcer?
Aer ik wil een kus u geven.
En kus zegt eindloos meer.





Handschrift in bezit van de Koninklijke bibliotheek.

www.jacobcremer.nl

Laatst bijgewerkt: 20 oktober 2019.